

hvorimod andre Universitetslærere, som maaskee ganske kort Tid efter den nævnte Termin blive berettigede til det samme Gagetillæg, ville erholde samme aldeles ubeskaaret. Dette er ikke noget Tankeexperiment; der er et bestemt Tilfælde, hvortil jeg skal henvise. Der er iblandt Universitetslærerne En, som er bleven ansat i Mai 1851, som altsaa ved Lovens Krafttræden den 1ste April 1858 vil have tjent henimod 7 Aar, og altsaa vilde være berettiget til en Gage af 1900 Rd., men ifølge denne Bestemmelse vil faae den nedsat til 1820 Rd. Denne Professorens to nærmeste Efterfølgere ere ansatte, den ene i April 1852 og den anden i August 1852. Disse vilde altsaa, den første 14 Dage, og den anden 4tes Maaned efter, indtræde i den fulde Gage af 1900 Rd. Den ældre Professor vil saaledes faae flattere end de yngre. Og dette er ikke et forbigaaende Misforhold; men under hele den paafølgende Dyrkning, som finder Sted hvert tredje Aar, hver Gang med 200 Rd., vil den ældre Professor, fordi han uheldigviis har tjent et Aar længere, bestandig komme til at faae paa en Gage, der er 80 Rd. mindre end de to senere ansatte Collegers. Derfor dette nu forholdes sig saa, og jeg troer, at det er saa — jeg haaber, at den høitærede Cultusminister vil finde Anledning til at yttre sig derom — da er her upaatvibeligt atter et Tilfælde, hvor der ved Loven bliver tilføjet Enkeltmand en Uret, som maa søges gjort god igjen ved særlig personlig Foranstaltning. Men det ligger mig paa Hjerte at udtale, at det ikke kan være skiftet til at styrke Afgørelsen og Tilliden overfor Lovgivningsmagten, naar der ved selve Lovene bliver bragt Anomalier og Modsigelser ind i Livet, som man maa søge udjevne ved efterfølgende særlig Foranstaltning. Jeg haaber, at Thinget vil, i Betragtning af de særegne Forhold, stemme for Lovens Vedtagelse; men jeg troer, at det er i Thingets Interesse, at det bliver bitterligt, i hvilken Stilling Thinget har været sat til dette Lovforslag som Følge af, at det saa seent er blevet det forelagt.

Wessely: Den ærede Landsthingsmand, som nu satte sig, har allerede ved anden Be-

handling, ligesom nu idag, gjort opmærksom paa de Consequenser, som ville være en Følge af dette Lovforslags Antagelse og den mislige Stilling, hvori Landsthinget er kommet til Forslaget i dets Heelhed. Denne sidste Stilling har hos mig vaakt stor Betænkning, naar jeg seer hen til flere af de Principer, der ere opstillede i Loven. Det første Princip er det om Sæd. Her er opstillet, at herefter skal endeel af Gagerne beregnes efter Sædpriserne af de 4 Sædarter Hvede, Byg, Rug og Havre. Nu maa det dog forekomme forunderligt, at dette Princip her er opstillet, naar vi paa Dagsordenen for idag under Nr. 5 finde Forslag til Lov om Udbetaling af Gager og Lønninger i Finantsaaret 1858—59, hvori der er opstillet som Princip for Lønningen efter Sæd kun Byg. Det er dog en ganske forunderlig Maade at give Love paa, naar man i den ene siger, at Beregningen skal skee efter Byg, og i den anden, at den skal skee efter de 4 Sædarter. Denne Ting er saameget mere betænkkelig, som det af en af Lederne i Folkethinget er yttret om denne Maade at beregne efter de 4 Sædarter, at den skal følges i den tilkommende Tid ved Gageringslovene. Det er dog virkelig en meer end mislig Ting, naar Landsthinget saaledes skal gaae ind paa et Princip for det hele Gageringsvæsen, om hvilket det er udtalt af et ledende Medlem i Folkethinget, at det er det, man herefter vil følge, og som man anseer for det rigtige. Jeg indseer ikke, hvorledes Landsthinget skal kunne gjøre sin Mening gjældende, hvad enten det kommer til det samme Resultat eller ikke; thi det, der er af Bigtighed ved et saadant Princip, det er, at Landsthinget faaer Tid til at undersøge det. Det er jo bekiendt, at man anseer Landsthingets Stilling med Hensyn til finantsielle Sager for at være af en særegen Betskaffenhed; men det troer jeg er anerkjendt fra alle Sider, at, saasnart der er Tale om et Princip, da har Landsthinget sin fulde Vægt med Hensyn til Etableringen af saadanne Principer i vor Lovgivning. Jeg skal kun endnu tilføie, at det er jo bekiendt, at i den Commission, som var nedsat for at give Betænkning om Gageringsforholdene, var der af 2 Medlemmer, Professorerne Fenger og Steen, opstillet en anden Scala for at beregne